

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 31/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Šegedom, Záhorácka 1899/11A, Malacky, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky v konaní vedenom pod ČVS: ORP-63/DI-MA-2025 a jeho uznesení z 10. decembra 2025 a postupu Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/63/2025 a jeho trestnému rozkazu z 12. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Malacky (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-63/DI-MA-2025 a jeho uznesením z 10. decembra 2025 a postupom Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/63/2025 a jeho trestným rozkazom z 12. decembra 2025. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť (bez určenia komu) na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznať mu náhradu trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého trestného rozkazu okresného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením povereného príslušníka Policajného zboru okresného riaditeľstva pod ČVS: ORP-63/DI-MA-2025 z 10. decembra 2025 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie sťažovateľovi pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť v súvislosti s vedením motorového vozidla bez absolvovanej príslušnej technickej kontroly v čase výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlo (do 16. júla 2028) uloženého mu právoplatným rozhodnutím (trestným rozkazom) Okresného súdu Pezinok sp. zn. 50T/76/2023 z 18. septembra 2023.

3. Okresná prokuratúra Malacky (ďalej len „okresná prokuratúra“) podala 11. decembra 2025 pod č. k. 2 Pv 410/25/1106-7 okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku, a to postupom podľa § 204 ods. 1 Trestného poriadku v skrátrenom vyšetrowaní.

4. Okresný súd napadnutým trestným rozkazom č. k. 0T/63/2025-41 podľa § 353 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 241 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku s poukazom na § 348 ods. § 1 písm. a) Trestného poriadku uznal sťažovateľa vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere dvoch rokov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Uzneseniu okresného riaditeľstva sťažovateľ vytýka, že z neho nevyplýva skutočnosť, ktorá by potvrdzovala jeho výrokovú časť v otázke tam uvedeného zákonného dôvodu zastavenia vozidla políciou, t. j. z dôvodu jeho neplatnej technickej kontroly. V čase zastavenia vozidla konajúci policajt nevedel a ani nemohol o tomto dôvode vedieť. Vykonanie služobného zákroku, ktorým bolo zasiahnuté do základných práv sťažovateľa, sa tak neopieralo o legitímny dôvod a takýto nelegitímny zásah treba podľa jeho názoru kvalifikovať ako neospravedliteľný a dôkaz získaný jeho realizáciou ako nezákonný a následné obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa za neobhájiteľné a protiústavné.

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti trvá na uplatnení doktríny plodov z otráveného stromu v jeho trestnej veci, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že ako výsledok nezákonného zastavenia vozidla bol následnými úkonmi polície získaný dôkaz (aj priznanie sťažovateľa), ktorý má povahu kľúčového a najvýznamnejšieho dôkazu. Nezákonnosť postupu obstarania dôkazov neumožňuje, aby tieto boli použité v trestnom konaní.

7. Navyše, pred tým, ako s ním boli vykonávané úkony na mieste zastavenia, sťažovateľ nebol zákonne poučený, a teda neboli dodržané všetky potrebné garancie vrátane poučenia osoby o spôsobe obrany mlčaním.

8. K okolnostiam vydania napadnutého trestného rozkazu sťažovateľ tvrdí, že samotné jeho priznanie bolo získané bezprostredne po nezákonnom zásahu, v situácii výraznej psychickej tiesne, za okolností, ktoré objektívne vyvolávali pocit, že odpor alebo mlčanie sú bezpredmetné. Takéto priznanie teda nebolo výsledkom jeho slobodnej a vážnej vôle. Súd sa pritom obmedzil len

na konštatovanie existencie priznania bez toho, aby posúdil okolnosti jeho získania a kauzálne previazanie s nezákonným zásahom v podobe nezákonného zastavenia vozidla a následného jeho vyťažovania bez náležitého poučenia. Všetky okolnosti svedčia, že sa v dôsledku uvedeného nachádzal v situácii psychického nátlaku a faktického donútenia, keď sa následne vzdal aj riadneho opravného prostriedku proti napadnutým rozhodnutiam, a to v nadväznosti na uvedené procesné pochybenia, bez plného pochopenia dôsledkov tohto úkonu, v stave ovplyvnenom predchádzajúcim nezákonným postupom orgánov činných v trestnom konaní. Vzdanie sa procesných práv nebolo výsledkom slobodnej, informovanej a neovplyvnenej vôle, ale dôsledkom popísaných okolností a hrozbou väzby počas vianočných sviatkov, keďže ak by sťažovateľ neprijal trest uložený mu trestným rozkazom, existoval by dôvod väzby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-63/DI-MA-2025 a jeho uznesením z 10. decembra 2025 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. OT/63/2025 a jeho trestným rozkazom z 12. decembra 2025, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania stíhaného skutku napriek tomu, že dôkazy tvoriace podklad jeho odsúdenia boli získané na základe nezákonného prvotného zákroku polície, t. j. nedošlo v uplatnení tzv. doktríny plodov z otráveného stromu.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu zakotveného v čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy, ako aj v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

13. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj ustálený právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany

a pred tým, ako podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

14. Z argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by akokoľvek spochybňovala záver, že sa sťažovateľ mohol prípadného neprípustného zásahu do jeho základných práv (neaplikovaním postupu v zmysle tzv. doktríny plodov otráveného stromu) domáhať už v rámci trestného konania uplatnením jemu zákonom priznaných prostriedkov účinných nápravy vrátane riadnych opravných prostriedkov proti napadnutým rozhodnutiam okresného riaditeľstva a okresného súdu. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj z príloh k nej pripojených však vyplýva, že sťažovateľ takto nepostupoval a proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 10. decembra 2025 a ani proti trestnému rozkazu z 12. decembra 2025 riadne opravné prostriedky resp. prostriedky nápravy, ktoré mal k dispozícii, v zmysle ustanovení Trestného poriadku nevyužil.

15. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná.

16. Napriek absencii explicitne vyjadrenej požiadavky sťažovateľa na postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. že z dôvodov hodných osobitného zreteľa možno ústavnú sťažnosť podľa odseku 1 neodmietnuť) ústavný súd pristúpil k zisťovaniu, či vo veci sťažovateľa nastali také okolnosti (hodné osobitného zreteľa), pre ktoré nebolo nevyhnuté trvať na obligátnom vyčerpaní právnych prostriedkov nápravy.

17. V súvislosti s nepodaním sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľ neuviedol žiadnu, nie to ešte ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, prečo tak postupoval.

18. Podľa sťažovateľa riadny opravný prostriedok proti trestnému rozkazu neuplatnil z dôvodu, že ak *„by ho podal bol by automaticky vzatý do väzby“*. Vzhľadom *„na hroziace väzobné stíhanie a blížiace sa sviatky, ktoré sťažovateľ chcel stráviť s rodinou podľahol psychickému tlaku, ktorý však neodrážal skutočnú vôľu sťažovateľa prijať trest a zároveň sa vzdať riadneho procesu. V konkrétnom prípade vzatia do väzby by tento následok mal pre sťažovateľa rovnaký účinok ako trest samotný.“*

19. Tento sťažovateľom subjektívne „prejudikovaný“ záver nie je ničím dostatočne podložený. Hrozbu väzby ako zákonného zaistovacieho prostriedku nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa ospravedlňujúci nevyčerpanie konkrétnych právnych prostriedkov na ochranu svojich základných práv pred príslušnými orgánmi trestného konania.

20. Neostáva preto iné, iba konštatovať, že sťažovateľ, ktorého v takomto prípade v konaní pred ústavným súdom zaťažuje argumentačné a dôkazné bremeno, dostatočne presvedčivo nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle požiadavky § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nijako a ničím nepreukázal, že by podanie riadneho opravného prostriedku proti napadnutému trestnému rozkazu okresného súdu (ale ani proti napadnutému uzneseniu o vznesení obvinenia) nebolo reálne účinné, a ani to, že by jeho (ich) uplatnenie nevyhnutne viedlo k pozbaveniu ho osobnej slobody väzbou.

21. Pretože sťažovateľ bez uvedenia spôsobilých dôvodov hodných osobitného zreteľa nevyčerpal právne prostriedky (sťažnosť a odpor), ktoré mu priznáva zákon (Trestný poriadok) na ochranu jeho základných práv na súdnu ochranu a osobnú slobodu a práva na spravodlivé súdne konanie v rámci proti nemu vedeného trestného konania, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

IV.

K návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia

22. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť namietaného rozhodnutia okresného súdu. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Vychádzajúc zo znenia navrhovaného opatrenia, ako aj zo znenia § 131 zákona o ústavnom súde, možno konštatovať, že predpokladom vyhovenia takémuto návrhu je záver o potrebe prijať ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie. Keďže v danom prípade došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v celom jej rozsahu, nebolo možné tomuto návrhu sťažovateľa vyhovieť (bod 2 výroku uznesenia).

23. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa aj jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu